

VAKANTIEVLINDERS



VANNESSA THUYNS

Vakantie linders

VANNESSA THUYNS



Vakantievinders

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2020 Dutch Venture Publishing

Auteur: Vanessa Thuyns

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Inhoudelijke redactie: Suzanne Peters & Midgard Manuscripten

Tekstredactie: Tamara Haagmans & Jen Minkman

Eerste druk juni 2020

ISBN 978-94-92585-53-0

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VLIELAND



HOOFDSTUK 1



Nog een keer!’
‘Pap, het is wel goed zo,’ zeg ik zo dankbaar mogelijk, maar het is niet genoeg om hem te remmen.

Als een hyperactieve kleuter gooit hij zijn armen in de lucht en brult hij vol overgave: ‘Hieperdepiep?’ maar zoals ik had verwacht blijft die overtuigende derde ‘hoera’ uit.

Mijn moeder werpt hem een dwingende blik toe en drukt daarna een roze envelop in mijn handen. ‘Dit is van oma, van papa en van mij. We hebben groots uitgepakt, want je wordt niet elke dag dertig. Maak open.’

Ik haal de handgeschreven brief uit de envelop en begin hardop voor te lezen: ‘Lieve Lisa, jij krijgt van ons: een single-reis naar Vlieland. Je bent e...’

‘Vind je het niet geweldig?’ Mijn ouders beginnen spontaan te applaudiseren.

‘Een singlereis? Bedoelen jullie daarmee dat ik de terugreis zelf moet betalen?’

‘Huh?’ Mijn moeder grist het blaadje uit mijn handen en ademt hoorbaar uit. ‘Jan, je zou er *reis voor vrijgezellen* opzetten? Hoe dan ook lieverd, je begrijpt toch wel wat we bedoelen? Het

is een vakantie voor jou en voor heel veel andere ... ehm ... andere...'

'Zielenpoten?'

'Nee natuurlijk niet, je gaat andere vrijgezelle, levenslustige dertigers ontmoeten en wie wee...'

'Oké, oké, ik begreep hem al hoor. Het was een grapje,' murmel ik. Mijn zusje Stefanie en ik wisselen een blik uit. Zo aan haar verkrampde gezicht te zien, ervaart ze precies hetzelfde als ik: een gevoel van absolute weerstand.

'Lees eens verder,' roept mijn oma terwijl ze haar vork verlekkerd in een slagroompunt zet.

Ik hervat het lezen van de brief: 'Je bent een geweldige meid die een geweldige iemand verdient en daarom sturen we je naar een geweldige plek in Nederland. Wij bieden je een geweldige week aan op het geweldige Vlieland.'

'Met de nadruk natuurlijk op *geweldig*,' giechelt mijn moeder. Mijn vader lacht hard mee en knikt alsof zij de prijs hebben gewonnen voor het schrijven van de mooiste brief ooit. Gelukkig kunnen zij elkaars humor na al die jaren samen wel waarderen. Ik kan niet ontkennen dat dat mooi is om te zien. Meer dan de helft van de ouders van mijn vrienden zijn gescheiden of overleden, dus laat ik vooral dankbaar zijn.

'Oei, dit was lekker, maar lees nou eens door.' Oma zet haar lege gebaksbordje naast zich op de bank.

Ik kijk Stefanie aan voor wat steun, maar die kijkt liever naar haar afgetrapte rode sneakers. Aan haar gezicht te zien is ze van alles op de hoogte. Ze kijkt schuldig, maar ik zie haar ogen twinkelen. Ik schraap mijn keel: 'Je bent te gast op zeilschip *De Vooruitgang* en zal zes dagen in deze geweldige charter mogen logeren. Samen met een groep leeftijdsgenoten zul je de meest geweldige activiteiten doen en natuurlijk geven we je zakgeld mee. Dit wordt de vakantie van je leven. Heb een geweldige tijd!'

Ik stop de brief al knikkend terug in de envelop en leg deze

naast mijn half aangebroken verjaardagstaart op de salontafel. Dit reisje ga ik dus nooit van mijn leven doen. Morgen bel ik mijn ouders in alle rust op met de boodschap dat ze deze vakantie kunnen annuleren en hun geld terug kunnen vragen. 'Bedankt hoor allemaal, hartstikke leuk.'

'O? Waarom kijk je dan zo angstig?' reageert mijn oma opmerkzaam. 'Vlieland is magisch.'

Ik heb enorm respect voor mijn kwieke grootmoeder, maar op dit moment zou ik haar gezicht het liefst in de slagroomtaart willen drukken.

'Iemand nog een rondje koffie misschien?' Stefanie veert op van de bank.

'Goed idee, ik help je,' roep ik bruusk en ik ren mijn zusje achterna richting de keuken.

Zodra de deur dicht is, fluister ik: 'Wist jij dit?'

Ze kijkt me even perplex aan en begint dan te giechelen. 'Sorry, maar je weet wat er gebeurt als papa en mama zich iets in hun hoofd halen. Ik verklaarde ze uiteraard voor gek toen ze met dit idee kwamen, maar toen dacht ik, ach, ze gunnen je het geluk dat zij zelf ook hebben.'

'Maar ik kan toch niet met een groep wanhopige singles op vakantie gaan? Ik heb daar geen zin in. Ik ben helemaal niet op zoek naar iemand.'

'Misschien wordt het wel onwijs leuk en ga je een wilde tijd beleven. Zie het als een waanzinnig avontuur,' zegt ze op een toon alsof ik niet goed wijs ben.

'Geloof je dat zelf?' Ik vul een mok met koffie, neem plaats aan de keukentafel en zet mijn blik op standje oneindig.

'Anders ga je erheen en zonder je je meteen af van al die singles met een stapel boeken en een grote koptelefoon op je hoofd. Niemand die jou dan nog durft te benaderen.'

'Lisa, Steef, nemen jullie de sandwiches en de hapjes ook maar meteen mee. Oma heeft nog trek!' Mijn moeders schelle stem bereikt ons hier luid en duidelijk. Stefanie trekt een bord

Franse kaasjes uit de koelkast en knijpt meteen haar neus dicht.

‘Mijn vrienden weten gelukkig wel waar ik blij van word, want gisteren kreeg ik een simpele fles Merlot uit de supermarkt voor mijn verjaardag. En nu? Nu zit ik opgezadeld met een reis waar ik totaal niet op zit te wachten. Een weekendje weg met jou of een vriendin had ik ook leuk gevonden.’ Terwijl ik het mezelf hoor zeggen, schaam ik me diep. Ik klink als een verwend Goois meisje dat per se een zwárt paard wil in plaats van een brúín paard.

‘Over jouw verjaardagfeestje van gisteren gesproken, ik kamp met een kater van hier tot Tokio. Mede dankzij die kroeg waar op een gegeven moment de flessen tequila tevoorschijn werden gehaald.’

‘Wat jij trouwens nog niet weet, is dat ik gezoend heb met de barman van dat café.’

‘Echt?’ Stefanie duwt zich van het aanrecht af en maakt een *high five* handgebaar in de lucht.

‘Nadat zijn dienst erop zat, feliciteerde hij me met drie zoenen, maar dat liep een beetje uit de hand.’

‘Dat verbaast me niets. Je zag er ook supergoed uit in die strakke spijkerbroek en met je cowboylaarsjes.’

‘Yep.’ Ik knik trots en haal mijn hand speels door mijn half-lange bruine haar. ‘Zie je nou wel dat ik niet op zoek ben naar een vaste vriend? Dan kan ik dit soort leuke, flirterige activiteiten niet meer doen. Ik blijf een *happy single* en dat gaat me trouwens stukken beter af dan het hebben van een relatie.’

‘Je kunt toch een *happy single* blijven én de reis naar Vlieland maken?’

‘Slecht plan.’

‘Ik ben bang dat er geen andere keuze is. Ze kunnen het niet meer afzeggen, want de reis is al overmorgen.’

‘Wat zei je nou? Overmorgen?’

Mijn zus loopt met de thermoskan op me af, zet hem hard-

handig neer op tafel en vouwt haar armen over elkaar. ‘Het is je eigen schuld, want je loopt al maanden te verkondigen dat je na je dertigste verjaardag twee weken helemaal niets gaat doen. “Mijn agenda is zo goed als leeg,” zei je gisteren nog.’

Ik rol met mijn ogen als ze mijn stem nabootst met een overdreven hoog geluid.

‘Meiden, komen jullie?’

‘Ja-ha mam, we komen!’ schreeuwt mijn zus richting de keukendeur. Stefanie heeft duidelijk die schelle stem van onze moeder geërfd.

‘Hoe dan ook, Steef. Ik ga de reis niet aannemen.’ Ik ga tegenover haar staan en vouw mijn armen net zo stellig over elkaar. ‘Ik zie het niet zitten.’

‘Kom nou maar, jarige Jet,’ zegt ze ongeduldig. ‘En neem die broodjes mee.’

Wanneer we de woonkamer weer binnenlopen zeggen mijn ouders in koor: ‘Zijn jullie daar eindelijk?’

‘Zet de schaal op de salontafel en kom naast me op de bank zitten.’ Mijn oma duwt haar breiwerk aan de kant en klopt een paar keer op het plekje waar ik geacht word plaats te nemen. ‘Weet je dat opa en ik heel vaak hebben gekampeerd op camping Stortemelk? De ligging is zo uniek. Na tweehonderd stappen sta je al bij de zee. Och, jouw opaatje kon uren in de duinen zitten en was meer dan gelukkig als hij weer eens een roofvogel had gespot. We waren er altijd zielsgelukkig. Vlieland heeft daarom voor mij een speciaal plekje in mijn hart.’

Stefanie geeft me een pijnlijke blik als ze voor ons stopt om de kopjes bij te vullen. Ik kan bijna op haar voorhoofd lezen: ‘Durf nu nog maar eens af te zeggen.’

‘Over de reis gesproken,’ stamel ik en ik neem een slokje koffie. Man o man, ik zou er wel een scheutje rum in kunnen gebruiken. Het gezelschap kijkt me verwachtingsvol aan. ‘Over die reis dus, ehm... ik denk dat ...’ Shit, waarom krijg ik het mijn mond niet uit?

Mijn vader steekt zijn borst naar voren en gooit zijn handen in de lucht: 'Mchtig hoor: de wind, de golven, het zeilen, maar de natuur kan ook wreed zijn.'

'O liefje.' Mijn moeder werpt me een meelijdende blik toe. 'Ben je bang voor die bootreis? Is dat het?'

Ik trek mijn wenkbrauwen op en blaas mijn adem uit. Is dit mijn kans op een uitweg? Ik kan natuurlijk zeggen dat ik de zeiltocht niet aandurf omdat ik verwacht vreselijk ziek te worden. Ik kan ze ook vertellen dat ik grote angst heb voor open water. Toevallig zag ik laatst een documentaire daarover voorbijkomen op *National Geographic*. Dat is dé favoriete zender van mijn ouders, dus grote kans dat ze dat programma gezien hebben. Hoe heette die angst nou? *Thalassophobia* of zoiets? Terwijl mijn fantasie op hol slaat, kijkt iedereen me nog steeds vragend aan.

'Ach wat een onzin,' wuift mijn moeder weg. 'Natuurlijk ben jij niet bang op zo'n boot. Weet je nog dat we ooit in Turkije hebben gezeild en heb je niet vorig jaar met Stefanie en wat vriendinnen in zo'n open bootje gevaren ergens voor de kust van Ibiza?'

Ik wil nee schudden, maar ik zie Stefanie al bevestigend knikken. En hoppa, daar gaat mijn laatste kans om hier onderuit te komen.

'Alles van de Waddenzee is heel bijzonder en hij staat op de werelderfgoedlijst. Wist je dat al?'

'Ja pap, dat heb ik ook ergens gelezen.'

'En ik wil ook wel weer eens een ansichtkaart in mijn brievenbus,' zegt mijn oma. 'Groeten uit Vlieland.'

'Vanzelfsprekend stuurt ze jou een vakantiekaartje.' Mijn moeder klinkt opgewekt, maar ik zie de ontredding in haar ogen als ze mijn gefrustreerde blik opmerkt. 'Ja toch, Lisa?'

'Ehm ... ja natuurlijk.'

Mijn oma tuurt over haar bril en onderzoekt mijn gezicht

alsof ze mijn gedachten probeert te lezen. ‘Ga je naar die prachtige zonsondergangen kijken vanaf het strand?’

‘Misschien,’ zeg ik, bijna in mezelf.

‘Vlieland is het meest ongerepte eiland en heeft zoveel mooie natuurgebieden. Je kunt er prachtige wandelingen maken. Lisa?’ Haar ogen vernauwen zich als ik niet snel genoeg reageer. ‘Je was toch niet van plan om dit cadeau af te wijzen?’

Ik schrik van de vraag, een klassiek voorbeeld van een slecht geweten.

‘Dit reisje zal jou namelijk heel wat kunnen opleveren. Een mens kan niet alleen maar werken.’ Ze zwijgt even en legt dan haar hand op mijn knie. ‘Zodra je één voet op Vlieland zet, merk je het al. Het is er zo anders dan hier en je voelt je ook meteen anders. Weet je dat je al die dagelijkse beslommingen kan laten verdwijnen door simpelweg maar naar de zee te kijken?’

‘O ja? Wauw.’ De woorden rollen uit mijn mond voordat ik ze kan tegenhouden. ‘Ik verheug me erop.’

Mijn zusje kijkt me met grote ogen aan en propt een hap sandwich in haar mond. Ik doe hetzelfde, maar dan met een stuk taart, en zak versuft onderuit.

‘Maar wacht even, je moet niet alleen naar de zee kijken, hoor.’ Mijn moeder steekt haar wijsvinger in de lucht. ‘Kijk ook maar naar de mannen. Ze staan ongetwijfeld voor je in de rij.’

‘Hieperdepiep hoera!’ murmel ik.

‘Goed zo,’ zegt oma. ‘Dat klinkt al een stuk enthousiaster, dan heb je er vast ook geen bezwaar tegen dat we je met z’n allen komen uitzwaaien.’

HOOFDSTUK 2



DAG 1

Het voelt alsof ik op kinderkamp ga. Zestien jaar geleden ging het namelijk ook ongeveer op deze manier. Met mijn moeder aan de ene zijde en mijn oma aan de andere zijde, terwijl mijn vader achter ons loopt en mijn reistas draagt. Ik herinner me wel dat ik destijds als veertienjarige iets enthousiaster uit de auto stapte omdat ik niet kon wachten om een tijdje met mensen van mijn eigen leeftijd op te trekken. Dat voelt nu heel anders.

Vanaf het moment dat we op de kade staan, praat mijn moeder alsof ze al jarenlang boten recenseert bij een of ander magazine. ‘Geweldig, ik hoor de zware scheepsmotor van het schip al. Wat een krachtig apparaat. Hij doet zijn naam eer aan: *De Vooruitgang*.’

‘Lieve familie, jullie kunnen gaan hoor,’ zeg ik als een aantal andere vrolijke, vrijgezelle vakantiegangers ons passeert. Deze kwebbeltantes waren wel zo slim om hun uitzwaai-comité thuis te laten.

‘O nee, nee, momentje nog.’ Mijn moeder haalt haar camera trots tevoorschijn uit mijn vaders rugzak. Zij zijn een van de weinigen die nog altijd een groot en zwaar fototoestel met zich

meeslepen op vakantie en tijdens bijzondere momenten. ‘Het leukste moet nog komen. Ik leg het allemaal vast. Wij willen dat schip zien varen.’

‘Met jóú erop,’ zegt mijn oma monotoon. Als ik haar met een scherpe blik aankijk, breekt er een voorzichtige glimlach door op haar gerimpelde gezicht.

‘Lach eens, deze is voor op Facebook.’

‘Nee mam, niet iedereen hoeft te weten dat ik dit ga doen of dat ik vrijgezel ben.’

‘Wie weet niet voor lang meer. Er lopen charmante kerels rond. Kijk dan!’ Ze stoot me aan en gebaart naar een donkerharige man in een strakblauw pak die uit zijn BMW-cabrio stapt.

‘Ik denk niet dat hij mee vaart,’ zeg ik als we hem een make-laarskantoor zien binnengaan.

‘Had je trouwens niet iets meer make-up op kunnen doen? Je gaat misschien wel de man van je leven ontmoeten.’ Ze rommelt wat in haar handtas. Ik vermoed dat ze op zoek is naar iets als een lippenstift.

‘Mama, alsjeblijft.’

‘Lieve mensen, welkom op *De Vooruitgang*.’ Een vrouw van middelbare leeftijd staat wijdbeens op het scheepsdek en spreekt alle reizigers die op de kade staan toe. Met haar stoere laarzen, spijkerbroek en sjaal in haar donkerblonde opgestoken haar ziet ze eruit als een echte *no nonsense* botenvrouw. ‘Ik ben jullie gastvrouw en de komende week zullen we doorbrengen op, als je het mij vraagt, het mooiste Waddeneiland. We vertrekken over precies tien minuten, dus kom gezellig aan boord. De kamerindeling hebben we gemaakt op basis van ieders interesses.’

Ik schrik panisch op en kijk mijn ouders aan. Mijn vader kijkt meteen de andere kant op en doet alsof hij gebiologeerd is door een rondstruinende kat. ‘Mam, zeg me alsjeblijft dat ik een kamer voor mezelf heb.’

‘Nee schat, er waren geen eenpersoonshutten te boeken,

maar het wordt echt gezellig hoor,' voegt ze er hartelijk aan toe. 'Ik heb precies doorgegeven wat voor type jij bent.'

'Hier is je reistas.' Mijn vader drukt de tas in mijn armen en duwt me lichtjes richting het schip alsof hij bang is dat ik de boot ga missen.

'En mam, wat voor type ben ik dan?

'Nou, gewoon,' mompelt ze.

'Heb vertrouwen dat het goedkomt.' Mijn oma gaat op haar tenen staan om geeft me een kus op mijn wang. 'Opa zal vanuit de hemel een oogje in het zeil houden.'

Half in trance ontvang ik de knuffels van mijn familie en loop ik de loopplank op naar *De Vooruitgang*. Ik ben verdorie dertig jaar en wat doe ik nog steeds? Ik volg zoals een brave, oudste dochter dat doet. Deden dochters dat niet voor het laatst in de middeleeuwen? Ik zou een voorbeeld moeten nemen aan mijn kleine zusje. Stefanie is een stuk assertiever. Zij weigert als mijn ouders vragen wie er op de poezen kan passen of voor hun eigenwijze kippen kan zorgen wanneer ze op vakantie gaan. Zij past ervoor om drie avonden lang te klaverjassen in het bejaardentehuis van mijn oma tijdens de familiedagen. Ik weet heus wel wat goed voor me is, maar waarom komt dat er nooit goed uit als mijn ouders voor mijn neus staan? En nu is het ze weer gelukt om iets te organiseren tegen mijn zin in.

'Hoi en welkom, jij bent de laatste gast. Ik ben Hilde en dat is Bas.' Ze legt haar warme hand op mijn hand als ik de radeloosheid op mijn gezicht nauwelijks meer kan verbergen. 'Gaat alles goed met je?' lacht ze voorzichtig. 'Zwaai even naar je familie. Ik denk dat ze het nóg harder nodig hebben dan jij.'

'Doeg schat, en vergeet dat kaartje voor oma niet!' Mijn moeder blaast me een handkus toe. Als Hilde haar duim opsteekt naar de stuurman die ons hele familiespektakel op afstand heeft kunnen volgen, gooit hij de laatste tros los en manoeuvreert het gigantische zeilschip kundig uit de oude

haven van Muideren. Ik zie het historische Muiderslot langs me voorbijgliden.

‘Het komt goed, dame. Voor nu kun je wel een lekkere borrel gebruiken.’ Bas’ zware stem en zijn gelijkenis met de kerstman werken troostend en geruststellend.

Als ik de trap naar beneden neem, kom ik terecht in de salon. Deze gemeenschappelijke plek heeft een klassieke uitstraling door al het massieve mahoniekleurige hardhout. De lambriering, de messing lampen en de knusse banken geven meteen een gezellige sfeer. Ik bevind me in een soort nautische kroeg. De geur van bitterballen en versgebakken appeltaart is een beetje vreemd, maar past bij de ruimte.

Een man duikt voor me op. ‘Hoi hoi, ik ben Jasper en ik ben assistent stuurman.’ Hij fluit een vrolijk deuntje terwijl hij door zijn papieren bladert. ‘En als het goed is, ben jij... Lisa Klaarbeek.’

‘Ja,’ zucht ik uit.

‘Je ziet wat pips. Nu al zeeziek?’

‘Ik weet eigenlijk niet zo goed wat ik hier doe.’

‘De liefde van je leven ontmoeten natuurlijk.’ Zijn slungelige bovenlijf beweegt schokkend mee als hij lacht.

‘Mijn familie zit in het complot en i...’ probeer ik nog.

‘Haha, ja ja, dat zeggen ze allemaal.’ Jasper knipoogt alsof hij me helemaal doorheeft. ‘Jij logeert in nummer acht samen met Marianne van Puffelen. Die kant op, trappetje af en kom snel terug in de salon voor een heerlijke cocktail.’

Als ik door de smalle gang loop, word ik enthousiast begroet door andere vrijgezellen, die met een veel positievere houding dan ik ook op zoek zijn naar hun slaapplek.

De deur van hut acht staat op een kier.

‘Hallo?’ Ik duw de deur verder open en zie als eerste een ruim stapelbed waarvan het onderste gedeelte al in beslag is genomen door een oranje koffer. De hut is sober ingericht met een goudkleurig muurlampje, een kleine inbouwkast, een

spiegel en wat kledinghaken aan de muur. Ik zet mijn tas voor de mini-wastafel en tuur naar buiten door de patrijspoort. We varen met hoge snelheid over het water.

‘Hoi,’ hoor ik een stem voorzichtig zeggen.

Ik draai me om en kijk in het ronde gezicht van een jonge vrouw die me verlegen aankijkt.

Ze plukt aan haar roestkleurige dreadlocks en wijst naar het stapelbed. ‘Ik hoop niet dat je het erg vindt om boven te slapen, want voor mij is dat de grootste hel. Ik slaap onrustig en ben echt bang dat ik er midden in de nacht uitval.’ Ze slaat haar hand voor haar mond. ‘O excuus, ik begin meteen over dat stapelbed. Laat ik me eerst even voorstellen. Ik ben Marianne en jij moet Lise zijn.’

‘Lis-A en prima hoor, ik slaap daar.’ Ik gooi mijn reistas op het bovenste bed en hang mijn handtas aan de haak. ‘Straks is er nog genoeg tijd om mijn tas uit te pakken. Ga je mee naar de salon? Ik kan wel een cocktail gebruiken.’

Ze knikt, maar haar schouders blijven gespannen omhoog staan. ‘Het spijt me, ik ben al weken nerveus voor deze trip. Wat nou als ik als enige vrouw overblijf? Wat nou als niemand me aardig vindt? Jij maakt zo veel meer kans dan ik met je skinny jeans, hippe vestje en sportieve gympen.’

‘Wees gerust; ik ben geen concurrent van je. Ik vind vrijgezel zijn op dit moment heel goed passen in mijn leven. Sterker nog, ik kies er bewust voor.’

‘Ik snap het niet. Deze reis is toch juist voor ...’

‘Ik weet het en dat is een lang verhaal. Dat vertel ik je later nog wel.’ Ik zie haar handen trillen. ‘Misschien kun je je meer ontspannen als je er niet per se vanuit gaat dat je je prins op het witte paard deze week gaat tegenkomen.’

‘O nee,’ zegt ze met geknakte stem, ‘Het moet nu wel. Ik ben al zesentwintig jaar en ik had me altijd voorgenomen om op mijn drieëntwintigste moeder te worden.’

Ik voel me opeens zwaar bejaard met mijn dertig levensjaartjes.

‘We zijn over een uur bij de sluizen van Enkhuizen en daarna zullen we de zeilen hijsen tot we bij de sluizen van Kornwerderzand komen. De poort naar de Waddenzee. Wie het leuk vindt, mag onze matroos Jasper en stuurman Stijn straks helpen aan dek. En niet onbelangrijk: als het goed is, heeft iedereen van onze kokkin Kiki een drankje gekregen.’ Hilde duwt haar armen theatraal naar voren en houdt daarna haar glas hoog in de lucht. ‘We zijn hier met dertig gelukszoekers, prachtige singles die in de liefde geloven. Ik proost op een inspirerende vakantie samen. We vieren het leven, dus vier de liefde!’

‘Vier de liefde,’ roept de menigte in koor.

Ik krijg de slogan mijn mond niet uit en sla het drankje in een keer achterover. Hmm, lekker dat oranje spul.

‘Die had je nodig, zo te zien. Heb je deze al geprobeerd? Ik noem deze variant: *cocktail kalverliefde*, nip eraan en geniet er vooral van.’ Kokkin Kiki reikt me een glas aan en loopt glimlachend door met een presenteerblad roze cocktails. Ze stopt overall om een kort praatje te maken. Door haar strakke jurkje, hoge hakken, blote bruine benen en blonde lokken doet ze me eerder denken aan een televisiepresentatrice dan aan een keukenprinses. Ik neem een bescheiden slokje van het roze spul. Ook deze is niet slecht.

‘Hallo daar, ik ben Ron Marioni. Oftewel, Dikke Ron.’

Ik kijk recht in het gezicht van een zwoel kijkende, licht getinte man. Zijn wenkbrauwen zijn indrukwekkend groot en zijn zware stem broemt ten hoogte van mijn oor.

‘Hoi.’

‘Heeft zo’n mooie meid als jij geen naam? Laat me raden: jij heet Ariël of Belle.’

Ik schud mijn hoofd en glimlach beleefd. Shit, dat laatste vat hij op als een uitnodiging. Uit

enthousiasme maak hij een vreemd sprongetje. Hij trekt er een stoel bij en observeert mijn gezicht. 'Jasmine? Aurora? Tiana?'

'Nee.'

'Anna of ...?'

'Volgens mij heb je bijna alle prinsessen gehad behalve Rapunzel.'

'Haha, dat is een goeie, maar weet je dat jij nog mooier bent dan Rapunzel? Hoe komt het dat een meid als jij nog geen relatie heeft?'

'Ik kies daar bewust voor.'

'Zonde, want ik denk dat ik jou heel gelukkig kan maken.' Hij stroopt de mouwen op van zijn blouse en geeft zijn behaarde armen een plekje vlak naast mijn handen.

'Kun jij mij gelukkig maken? Ik geloof dat ik daar zelf voornamelijk verantwoordelijk voor ben.' Ik vouw mijn armen over elkaar heen.

'Wauw, je bent toch meer ijskoningin Elsa. Nou dat is ook een powervrouw hoor, dus dit wordt een interessant weekje.'

Ik kijk over zijn schouder en doe net alsof Marianne vanaf de bar naar me zwaait. 'Ik moet gaan. Dag, eh...?'

'Ron, maar noem me Dikke Ron.' Hij kijkt me aan met een scheve grijns. 'Wij gaan elkaar zeker nog zien. *Ciao* Elsa.'

Als ik wegloop, voel ik zijn blik op mijn kont branden. Wie noemt zichzelf in hemelsnaam Dikke Ron? Als ik Mariannes kant op loop, zie ik haar giechelend aan de bar hangen. Ze flirt er flink op los met een soort mollige versie van Ed Sheeran. Laat ik haar vooral niet storen in haar zoektocht naar een man. Ik zoek snel een plekje aan de andere kant van de salon. Zolang ik maar uit het zicht ben van Dikke Ron.

'Kan ik hier zitten?' vraag ik aan de man die al aan tafel zit.

Al knikkend legt de man zijn mobiel neer en trekt zijn leren

jasje weg van de lege stoel naast zich. Hij ziet er in ieder geval een stuk minder wanhopig uit dan Dikke Ron. Automatisch doe ik een stap achteruit als ook zijn blik bij mijn borsten blijft hangen. Zoals ik al voorzien had, wordt dit een uiterst vermoeiende vakantie.

‘Pardon, kan het nog subtieler?’ is mijn verbolgen reactie.

‘Ik probeer je alleen maar te redden, lieve schat. Je hebt een vreemde, bruinige vlek boven je linkerborst. Ik vermoed Tony Chocolony.’

Ik kijk met hem mee en mompel: ‘Het was een Mars.’

Hij gaat staan en schuift de stoel galant voor me naar achter. ‘Aangenaam, ik ben Lenny, 35 jaar, stylist bij het Woonatelier in Amsterdam, in mijn vrije tijd: stildanser, scrabble-fanaat, wijnliefhebber en sieradenmaker. En niet onbelangrijk: ik ben al 35 jaar homoseksueel.’

‘Dat is een goeie pitch van jezelf. De mijne heb ik niet paraat.’

‘Dat is wel zo handig deze week. Probeer es.’

‘Maar ik hóéf geen pitch paraat te hebben, want ik hoef geen relatie.’

‘Hoef, hoef; hoeven zitten onder paarden, zei mijn opa altijd. Laat horen, dan weet ik meteen wie je bent, gewoon voor de lol, want ik hóéf zeker geen relatie met je.’

Ik kijk glimlachend voor me uit en probeer ter plekke iets in elkaar te flansen wat een beetje in de buurt komt bij Lenny’s professionele pitch. Na een korte stilte begin ik aarzelend maar hoopvol: ‘Hallo, mijn naam is Lisa en sinds kort ben ik dertig jaar. Ik heb mijn eigen bedrijfje. Ik ben freelance inkoper van kerstspullen voor heel wat ondernemingen. Dat loopt fantastisch en daar ben ik heel trots op. Ik woon in het centrum van Utrecht en in mijn vrije tijd lees ik graag romans en psychologische thrillers. Ik houd van goede koffie en ik vind het leuk om met mijn vriendinnen op stap te gaan. O en ik ben hetero en ik, ehm...’

‘Ja stop maar. Dat was totaal slaapverwekkend.’ Hij maakt er een gaapbeweging bij. ‘Zo ga je dus niemand scoren.’

‘Ik heb anders nooit klachten als ik uitga.’

‘Je moet jezelf absoluut beter verkopen. Met je uiterlijk is niks mis. Hoewel, ik zou wat highlights bij een goede kapper aan laten brengen als ik jou was, maar verder ben je beeldig.’

‘O dank je wel,’ schiet ik in de lach.

‘Laat me effe denken.’ Hij knijpt zijn ogen samen. ‘Nou, hier komt jouw pitch: Ik ben Lisa, dolende dertiger, ambitieus en eersteklas kerstengel. Ik houd van reizen naar andere werelden en drink het liefst cappuccino ... in bed.’

‘In bed?’

Hij geeft een hautain knikje en glundert alsof hij de reclameslogan van het jaar heeft bedacht.

‘Sorry hoor, maar ik herken mezelf, behalve mijn naam dan, totaal niet in jouw beschrijving.’

‘Even serieus.’ Hij slaat zijn cocktail voor de helft achterover. ‘Getsie, dit is mierzoet. Waar ben je precies naar op zoek?’

‘Naar niemand. Ik ben hier niet bepaald vrijwillig, maar ik kon de reis niet meer afzeggen.’

‘Maar als je eerlijk bent, wil je een serieuze relatie of *casual sex*?’

‘Geen van beide. Dit bevalt me goed: elke dag doen wat je leuk vindt, alleenrecht op de afstandsbediening, geen discussies in de badkamer, lekker flirten met verschillende mannen. Waarom mag ik niet single zijn?’

‘Samen is gewoon alles leuker.’

‘Jij hebt leukere relaties gehad dan ik, vermoed ik. Mijn laatste vriend was helemaal een drama. Hij bleek verslaafd te zijn aan slaappillen, flikfloide met mijn yogalerares en toen ik het uitmaakte, gaf hij toe meer liefde te hebben voor zijn vintage Saab dan voor mij. Ik ben voorlopig klaar met mannen.’

‘Meissie toch.’ Hij slaat teatraal zijn hand voor zijn hart. ‘Je

bent zwaar getraumatiseerd. En dat door allemaal door een ex? Ach gossie.'

Ik voel me lichtelijk uitgelachen, maar hij brengt het zo grappig dat ik mezelf even niet serieus kan nemen en zachtjes mee moet grinniken. Ik kan me eigenlijk niet herinneren dat ik hier ooit over gelachen heb, want Daniël was de man met wie ik op wereldreis zou gaan, met wie ik uiteindelijk zou gaan trouwen en kinderen zou krijgen. Pas na een halfjaar kwam ik erachter dat hij een professionele leugenaar bleek te zijn. Hij maakte het zijn hobby om meerdere vrouwen om de tuin te leiden. Als persoon mis ik hem totaal niet, maar ik kan mezelf maar niet vergeven dat ik zijn ware aard al die tijd niet heb kunnen ontdekken. Hoe dom kon ik zijn? Naast gevoelens van onbegrip en woede ervaar ik het bedrog als een enorme deuk in mijn zelfvertrouwen.

'Jij wilt toch niet de volgende verbitterde vrouw zijn die het vertrouwen in de liefde heeft verloren?'

'Hoe kan ik in hemelsnaam een volgende partner ooit weer vertrouwen als ik niet eens op mijn eigen onderbuikgevoel af kan gaan? Ik heb niets van zijn streken doorgehad,' zeg ik moedeloos.

'Was het allemaal wel zo onverwacht?'

'Ja.' Terwijl ik het uitroep, voel ik de twijfel opborrelen. 'Ehm... hoe bedoel je dat eigenlijk?'

'Zoals ik het zeg. Liep jullie relatie op rolletjes?'

'Naast het traditionele gekibbel zat ons gevoel voor elkaar naar mijn mening wel diep genoeg.'

'Het overkomt minstens één op de vier mensen dat hun partner vreemdgaat. Jij was helaas die ene. Maar schat, iedereen heeft wel een dramatisch verhaal wat de liefde betreft. Mijn ex is een halfjaar geleden voor onbepaalde tijd vertrokken naar Nepal om vrijwilligerswerk te doen. We waren gelukkig samen, maar mijn lieve Patrick kon niet aarden op een kantoor in ons kikkerlandje.' Hij schuift zijn drankje naar zich toe en roert er

met een rietje doorheen. 'Ik kon hem niet tegenhouden, maar ik geloof ook niet in lange afstandsrelaties, dus maakten we een eind aan onze relatie. Patrick zei altijd dat ik vooral moet blijven geloven in de liefde, ook al was hij mijn grote liefde. Ga je trouwens mee naar buiten om dit op te drinken? Het is zulk lekker weer en die loungebanken op het dek zagen er ook niet verkeerd uit.'

'Briljant idee.'

Wanneer we door de salon lopen, kijk ik recht in de zwarte ogen van Dikke Ron. Hij heft zijn bierglas en probeert opnieuw zijn zwoele blik op mij uit. Hij kan nog wel wat oefening gebruiken.

De stuurman geeft aanwijzingen en kijkt uitermate tevreden als de wind mooi in de zeilen staat. Wanneer hij de motor uitzet, ervaren we ineens een stilte. Het enige wat we horen is het water dat tegen de romp aanklotst. Moeiteloos varen we de kleinere zeilboten voorbij. Ik zie een groep aalscholvers naast ons die in een mooie rij vlak boven het water vliegt en in de blauwe lucht spot ik enkel wat schapenwolkjes. Dit moet het ultieme gevoel van vrijheid zijn waar elke zeiler het over heeft.

'Kijk dan!' Lenny wenkt naar de stuurman. 'Stijn de kapitein. Daar zou ik wel een beschuitje mee willen eten.'

Ik schiet in de lach en trek mijn benen op de bank. Kiki loopt langs ons met twee mokken in haar hand. Haar glanzende, blonde lokken lopen vanuit een kaarsrechte scheiding langs haar hartvormige gezicht. Ze heeft haar jurkje ingeruild voor een hotpants en een strak legergroen topje, waarin haar grote borstpartij meer dan goed te zien is. Nadat ze Stijn een kop koffie heeft gegeven, blijft ze in een uitdagende pose dicht tegen hem aan staan en drapeert ze haar haren als een mantel achter haar schouders.

'Die meid heeft er zin in,' zegt Lenny vals. Ik kijk mee en denk stiekem precies hetzelfde.

'Marianne!' roep ik, als ik haar wat verloren over het dek zie

wandelen. Ze loopt meteen enthousiast op ons af. Ik stel haar voor aan Lenny en geef haar een speels duwtje. 'Zo, jij had al een goed gesprek aan de bar, zag ik.'

'Hij heet Dries en is best leuk, maar ik wil eerst minstens drie mannen testen voordat ik een keuze maak, hoor.' Ze gaat naast me zitten en legt na een paar seconden haar handen paniekerig op mijn schouders. 'Shit, wat nou als ik zeg maar een stapje verder wil met een man in onze hut?'

'Is hier geen protocol voor aan boord?' Ik zet mijn zonnebril op mijn hoofd.

'Nee, dat is juist het probleem.'

'Dat is maar goed ook,' zucht Lenny. 'Het is geen seksboot.'

'Weet je Marianne, stuur me gewoon een appje als je vermoedt dat het meer dan onschuldige romantiek wordt. Ik gun je dan onze hut.'

'Dat is lief van je, maar wat nou als je mijn berichtje niet ontvangt? De deur van de hut kan niet op slot.'

'Ik zal op de deur kloppen en altijd wachten tot je iets zegt.'

'Nee, sorry. Ik ga niet akkoord, dat zie ik absoluut niet zitten. Dat is niet goed voor de energie.'

Lenny zet grote ogen op en ik zie aan zijn blik dat hij meer dan klaar is om Marianne een pittige reactie te geven. 'Misschien moet jij een duinpannetje opzoeken met je minnaars en Lisa lekker laten slapen. Waarom heb jij recht op de hut? En bovendien...'

'Laat maar Lenny, het komt goed,' zeg ik haastig als ik de tranen in Mariannes ogen zie springen.

'Hoi!'

We kijken alle drie tegelijk omhoog en zien Mariannes eerste potentiële minnaar, de Ed Sheeran look-a-like, met een blad bier voor ons staan.

'De tap is open, dus ik dacht ik neem wat biertjes mee.' Zijn Twentse accent is zo sterk dat ik kort moet verwerken wat hij zojuist heeft gezegd.

Marianne heeft daar blijkbaar geen moeite mee en springt meteen op. 'Dries, wat lief van je. Neem plaats. Dit is Lenny en dat is Lisa, mijn kamergenootje.'

Dries kijkt wat verlegen uit zijn ogen, maar al snel komen we erachter dat hij een praatgrage Tukker blijkt te zijn die binnen tien minuten wel honderd keer meldt dat hij het schip *donders mooi* vindt.

'Ik heb uit de salon een krantje over Vlieland meegenomen. Zullen we een keer een middag wat leuks doen met z'n vieren?' Dries klinkt zijn glas tegen dat van Marianne, die inmiddels aan zijn lippen hangt.

'Gezellig hoor,' zegt ze, terwijl ze haar hand vrijpostig op zijn been legt.

Lenny tuit zijn lippen en zet een zeurderig stemmetje op. 'Een *double date*? Lekker burgerlijk.'

'Bedoel je dat sarcastisch?' Marianne kijkt weer wat gekwetst op.

Het wordt ongemakkelijk stil.

'Laten we gaan fietsen of zo,' gooi ik er voortvarend uit, maar ik zie het gezicht van Dries heel snel betrekken. Hij vermant zich als Marianne van enthousiasme op zijn been trommelt.

'Ja, we gaan heerlijk fietsen.' Ze neemt een grote slok. 'En dit koude biertje is trouwens net zo héérlijk.'

'Wat pas héérlijk is, is dat daar.' Lenny tilt zijn zonnebril een stukje op en wenkt naar kapitein Stijn.

Marianne draait zich nieuwsgierig om om onze kapitein beter te bekijken. 'Hij is knap, maar heeft wel een chagrijnig voorkomen ...'

'Eerder stug, of zou het *hard to get* zijn?' vult Lenny aan.

Ik stoot hem aan. 'Hij is dé kapitein. Hij moet zich altijd concentreren, dan ga je vast vanzelf zo kijken.'

. . .

‘HAVEN IN ZICHT,’ roept maatroos Jasper een tijdje later. Hij zwaait met zijn armen door de lucht en laat zien naar welke kant we moeten kijken. ‘We gaan bijna de zeilen strijken. Zijn er nog vrijwilligers beschikbaar?’

De contouren van het eiland zijn al een tijdje in zicht, maar nu varen we vlak langs het Waddenstrand richting de haven. Dit eiland is zeer fotogeniek te noemen met die brede, lege stranden en al die krachtig uitzierende duinen die er als een muur achter staan.

‘Kom, laten we niet alleen maar loungen.’ Ik trek Lenny overeind en meld ons bij Jasper. ‘Aaaahhh,’ gilt Lenny als het oorverdovende geluid van de klapperende zeilen steeds agresiever wordt. ‘Angstaanjagend dit. Dat grote stuk stof en die wind. Dat kan ik toch niet aan? De natuur is zo veel sterker dan ik.’

Jasper lacht voluit. ‘Niet bang zijn. Dit kun jij ook, maar dat zou vooral zijn omdat de zeilen gedeeltelijk elektrisch gaan.’

‘Ik houd me liever bezig met het op koers houden van dit schip. Kan ik de kapitein niet assisteren?’

‘Wanneer we de haven binnenvaren, kun je Stijn beter niet afleiden.’

‘O, absoluut *hard to get. Love it!*’ fluistert Lenny in mijn oor en hij doet een stapje opzij om Jasper niet in de weg te lopen als hij langsloopt met een gigantische stootwil.

Met een gemoedelijke snelheid varen we de smalle haveningang van Vlieland binnen en worden we vriendelijk verwelkomd door de havenmeester die ons verwijst naar een plekje aan de kade. Jasper en Stijn leggen in alle rust het schip aan terwijl de bemanning de energie van dit Waddeneiland tot zich neemt. Mijn oma heeft gelijk. Er hangt hier iets in de lucht. Ik kan mijn vinger er niet precies op leggen, maar het lijkt op een gevoel van ongedwongenheid.

‘Welkom op Vlieland!’ Hilde spreidt haar armen alsof ze de lucht een dikke knuffel geeft. ‘Het havenstrandje is hier letterlijk

om de hoek, dus voor een frisse duik of een wandeling weet je waar je moet zijn.'

Kiki luidt een koperen scheepsbel. 'En dit geluid is het allerbelangrijkste voor deze week: het waarschuwingssignaal voor ontbijt en diner. Ik hang het menu van ons buffet straks naast de bar, anders krijg ik twintig keer dezelfde vragen. Snacks en drankjes zijn selfservice. We eten trouwens over tien minuten in de salon.'

Hilde maakt een cirkel van haar duim en wijsvinger om haar goedkeuring daarmee aan te duiden. 'Kiki's kookkunsten zijn niet te versmaden. Na het eten gaan we meteen door met de eerste gezamenlijke activiteit om elkaar goed te leren kennen: speeddaten.'

Mijn eetlust verdwijnt als bij toverslag. Wat? Speeddating? Geen schijn van kans dat ik daaraan ga meedoen.

'Ik ben van de partij hoor!' Marianne steekt haar vinger op alsof ze bang is om overgeslagen te worden.

Lenny ziet bij ons beiden een ander soort paniek toeslaan en zegt: 'Dames, verwacht niet meteen de liefde van je leven tegen het lijf te lopen, want dat loopt geheid op een teleurstelling uit. We maken er gewoon een gezellig avondje van.'

Na een heerlijk diner dat bestond uit allerlei Spaanse lekkernijen zijn Jasper en Bas druk bezig met het verschuiven van de tafels en stoelen. Ik loop achter de bar langs om bij Hilde te komen die met een draaiboek in de weer is.

'Hoi!' Ik houd mijn hand kort in de lucht en wiebel wat op mijn benen.

'Dag meissie, we gaan zo beginnen en dit hier is jouw startplek.' Ze wijst naar een rij stoelen naast de bar. Marianne heeft al plaatsgenomen en zo te zien heeft ze zichzelf voor deze activiteit helemaal in de make-up gezet. 'Je zult bezoek krijgen van

maar liefst drie geïnteresseerden. Zij passen het beste bij jouw profiel.'

'Hilde, ik kom eigenlijk om mezelf af te melden.' Ik bijt verontschuldigend op mijn onderlip.

'Ach nee, waarom? Zie het als een ongedwongen borrel én nog belangrijker, we serveren het toetje na de derde ronde.'

'Helaas, ik...'

'Houd je niet van cranberry cheesecake?'

'Jawel,' lach ik als ze me een knipoog geeft. 'Maar ik zie dat speeddaten gewoon niet zitten.'

'Geef het een kans. Het is maar kort en wat nou als je het toch hartstikke leuk blijkt te vinden?'

Hoewel Hilde een stuk minder dwingend is dan mijn moeder lukt het me ook dit keer niet om 'nee' te zeggen. Met een zachte 'oké dan,' vul ik mijn naam in op het stickervel en plak ik die op mijn trui.

Mijn eerste 'date' heet Lars en heeft qua looks veel weg van mijn ex Daniël. Dat is sowieso al geen goede start en ik merk dat ik mijn stoel automatisch een stukje naar achter schuif. Hij ziet er goedverzorgd uit met geen haartje dat verkeerd zit en draagt een gladgestreken roze overhemd. Het kan niet anders dan dat deze man een strijkbout mee heeft in zijn koffer.

'Hallo daar, knapperd! We hebben vijf minuten, dus ik barst maar snel los.' Zijn sterke Brabantse accent klinkt vooralsnog heel gezellig. 'Ik ben Lars, 34 jaar, zelfstandig ondernemer, ik handel in tuinhuisjes. Ik houd van lekker eten en voor een Indonesische rijsttafel kun je me wakker maken. In mijn vrije tijd, die ik weinig heb, bezoek ik de sportschool en pik ik graag een wedstijdje van PSV mee.'

Als ik zeg dat ik voor AJAX ben en ook een poging doe om iets over mezelf te vertellen, merk ik meteen dat hij liever zelf aan het woord is. In hoog tempo vertelt hij door. 'Mijn vorige vriendinnen waren stuk voor stuk blond, dus het is wel erg leuk dat ik jou nu hier tref. Ik heb nog nooit een bruinharige uitge-

probeerd, dus dat is een interessante wending in mijn leven. Het werd tijd dat ik een beetje *out of the box* ging denken.'

Ik kijk hem verveeld aan en denk: *Deze bruinharige ga jij in ieder geval nooit uitproberen.* Met een half oog kijk ik naar de timer. Nog anderhalve minuut. Ik heb nog nooit iemand ontmoet die zo vol van zichzelf is. Lars ratelt ondertussen door over zijn biceps, triceps en weet ik wat nog meer allemaal.

De alarmbel rinkelt.

'Dit was écht leuk. Hopelijk ben je ook positief en kunnen we deze week een keer op date gaan. Lekker met z'n tweetjes een biertje pakken in een van de lokale kroegen. Nu ga ik naar ene Sandra. Heb jij enig idee waar zij zit?'

Hij wacht mijn antwoord niet eens af en loopt met een goedkeurende blik de rij dames af. Even later hoor ik hem verderop precies hetzelfde praatje afdraaien. Wat een eikel eersteklas.

'Hoi! Wij zijn elkaars tweede date. Boudewijn de Vlucht uit Castricum.' Hij gaat tegenover me zitten en legt zijn handen netjes naast elkaar op zijn schoot.

'Lisa Klaarbeek uit Utrecht.' Ik steek mijn hand uit maar trek die weer in als hij zijn hoofd wegdraait. 'Ehm Castricum, leuk...'
hakkelt ik, 'eh ... een huis dicht bij zee?'

'Ja, vijf minuten lopen van het strand. Ik woon in een heerlijk huis. Nou ja, het is niet mijn huis, maar dat van mijn moeder.'

'Woon je nog bij je moeder?'

'Ik ben na elf jaar bijna klaar met mijn studie en dan kan mijn leven beginnen. Volgend jaar ben ik officieel KNO-arts. En omdat ik nog bij mijn moeder woon, heb ik geen studieschuld.'

'Dat is inderdaad een groot voordeel, ja.'

Hilde komt poolshoogte nemen en biedt ons een drankje aan. 'Willen jullie nog wat drinken?'

'Wijn, lekker,' knikt Boudewijn. Hij ziet er wel aandoenlijk uit in zijn spencer en ribcolbertje. Een sigaar zou hem nu ook goed staan.